

3. *Електронний ресурс. Режим доступу: <https://elar.urfu.ru/bitstream/10995/62747/1/isi-2018-01.pdf>*
4. Тюрин В. Ю., Астафьева Н. В., Плотников А. П., Ипполитова А. А., «Патентные ландшафты, как инструмент маркетинга объектов интеллектуальной собственности» // Журнал «Вопросы экономики и права» // 2017 г., С. 69–70.
5. Школяр С. П. Аспекти підготовки фахівців до опрацювання та аналізу базових інформаційних потоків на ринковому середовищі. Педагогічні науки. 2015. Вип. 12. С. 356–361.

ПРОБЛЕМА РЕАЛІЗАЦІЇ МЕТИ ТА ВИБОРУ НАПРЯМКІВ ПРАВОВОГО ВИХОВАННЯ СТУДЕНТСЬКОЇ МОЛОДІ ЯК ІНСТРУМЕНТУ ФОРМУВАННЯ SOFT SKILLS

*Штена О. О., Коваленко С. В.
Полтава, Україна*

В науковій літературі немає єдиного розуміння напрямків розвитку та мети вітчизняної системи правового виховання. На думку Н. Оніщенко та С. Сунегіна, пріоритетними завданнями освіти повинно бути створення таких умов розвитку соціуму, які забезпечили б у майбутньому його готовність жити й успішно діяти у світі гуманістичних цінностей. У педагогічному вимірі це має означати, що основним результатом освітнього процесу повинна стати не система знань, умінь і навичок як така, а готовність студентів до сучасних інтелектуальних, соціально-правових, комунікативних, інформаційних практик, до сприйняття права, його настанов та приписів. Таким чином, правове виховання, на їх думку, являє собою процес засвоєння знань про формування держави, права, його функціональну здатність, виховання у студентів поваги до закону, прав людини, небайдужого ставлення до виконання правових приписів тощо [4, с. 131]. Натомість О. Нестеренко виокремлює три основні напрями правового виховання в сучасній Україні: загальне правове виховання; правове виховання, спрямоване на подолання деформацій правосвідомості, спричинених перехідним станом вітчизняного соціуму; правове виховання з урахуванням процесів соціальної мобільності [3, с. 4].

Н. Іванюта наголошує, що загальне правове виховання має за мету (у формально-юридичному сенсі) утвердження у суспільстві поваги до закону. На її думку, саме повага до закону обумовлює належний рівень правової свідомості і правової культури, формує своєрідний правовий ідеал. Проте, результативність правового виховання передбачає

врахування факту залежності рівня правової культури від різноманітних чинників: 1) якості та змісту нормативного регулювання; результатів правозастосування. Визначальним елементом правового виховання є наявність позитивної суспільної (громадської) думки щодо правових подій, явищ та процесів, а також їх результатів у державі. Наприклад, серед іншого, до предмета громадської думки у будь-якій галузі судочинства відносять: процесуальне законодавство та рівень його ефективності; практичну діяльність органів, що здійснюють процесуальні дії з позицій їх ефективності, дотримання в ній принципів об'єктивності, законності; питання вини та міри покарання тощо; 2) питання правової мови та мовної правосвідомості [1, с. 123].

Водночас О. Нестеренко виокремлює такі цілі правового виховання: формування системи правових знань, поваги до права, солідарності з його нормами; формування почуття справедливості, відповідальності й законності; формування правових навичок, вмінь і звичок, готовності до соціально активної поведінки. Крім того, вона відзначає, що у юридичній науці найчастіше виокремлюють такі функції правового виховання, як інформаційна, аксіологічна, орієнтувальна, профілактична, комунікативна [3, с. 6-7].

При цьому С. Легуша та М. Супрун відзначають, що правове виховання є необхідним фактором, який пробуджує в особи усвідомлення відповідальності за власну поведінку і свою державу, яка повинна гарантувати можливість реалізації прав кожного громадянина, і що кожен індивід має усвідомлювати такі постулати:

– право є універсальний принцип і порядок людського блага – індивідуального і загального. При цьому, загальне благо – це основа, зміст і парадигма правового типу організації соціально-політичної спільності людей;

– нормативно-правові акти є обов'язковими для виконання всіма суб'єктами правовідносин, яким вони адресовані, за їх невиконання або неналежне виконання держава застосовує заходи примусу. Громадяни повинні усвідомлювати дію імперативного принципу «дозволено тільки те, що безпосередньо не заборонено законом»;

– усі нормативно-правові акти повинні не суперечити, а відповідати загальноприйнятим принципам права і нормам суспільної моралі;

– нормативно-правові акти приймаються тільки уповноваженими органами державної влади, шляхом правотворчої діяльності в межах своєї компетенції та відповідно до законодавчо визначеної процедури;

– чіткий розподіл повноважень між вищими органами державної влади, що відповідає конституційному принципу розподілу влади на законодавчу, виконавчу, судову (ст. 6 Конституції України);

– державні органи влади зобов’язані спрямовувати свою діяльність на забезпечення прав і свобод громадян, що закріплено в Основному Законі (розділ 2 Конституції України);

– всі громадяни рівні перед законом, але, водночас, вони повинні сумлінно виконувати та дотримуватись чинного законодавства;

– найвищою соціальною цінністю в державі є людина та її життя (ст. 3 Конституції України) [2, с. 14].

Окреслена проблема потребує подальшого ретельного вивчення.

Список використаних джерел:

1. Іванюта Н. В. Правове виховання як інструментарій трансформації судової системи. *Правовий часопис Донбасу*. 2018. № 1 (62). С. 120–125.
2. Легуша С. М., Супрун М. О. Правове виховання курсантів вищих навчальних закладів МВС України: сутність, функції та механізм: Монографія. К.: Київський юридичний інститут, 2005. 265 с.
3. Нестеренко О. М. Правове виховання у сучасному суспільстві: теоретико-компаративіське дослідження. Автореф. дисерт. на здобуття наук. ступеня канд. юр. наук. Харків, 2019. 22 с.
4. Оніщенко Н. М., Сунегін С. О. Правове виховання та обізнаність з правом як умови сучасної соціалізації. «Scientific collection Interconf». 2020. № 3 (30). С. 129–136.